

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku S. J. i J. J.
przy uczestnictwie J. N., J. S. R. i Gminy B.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki J. N.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) orzeka, że wnioskodawcy i uczestniczka J. N. ponoszą koszty postępowania związane z ich udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398 ⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398 ⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów dotyczących powołania biegłego, bo z uwagi na wielość schorzeń spadkodawczyni, zasadne i celowe było wydanie łącznej opinii biegłych z zakresu psychologii, psychiatrii, onkologii oraz farmakologii i przedstawia wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Dopuszczenie dowodu z opinii łącznej pozostaje w granicach kompetencji sądu (art. 285 § 2 k.p.c.), która jest uzależniona od dokonanej oceny materiału dowodowego, w tym dowodów osobowych. Skarżąca pomija, że co do zasady opinia łączna może znaleźć uzasadnienie w wyjątkowych,

szczególnych okolicznościach faktycznych, których zaistnienia nie uzasadnia stan zdrowia spadkodawcy w dacie sporządzenia testamentu, oceniony przez trzech biegłych, z tym że psycholog i psychiatra sporządzili opinię łączną. Trzeba również uwzględnić, że biegli przed ustosunkowaniem się do zarzutów opinii zostali zaznajomieni z opiniami pozostałych biegłych, odnieśli się do nich i podzielili wnioski opinii. Trudno zatem oczekiwać nowej, dodatkowej wartości merytorycznej ze sporządzenia kolejnej, łącznej opinii i wskazać jak postulowane, hipotetyczne naruszenie przepisów postępowania mogło wpłynąć na wydanie nieprawidłowego orzeczenia w sprawie.

Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącej w świetle motywów zaskarżonego postanowienia nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). Brak podstaw, by odstąpić od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c.